

ต้องขอ
แต่งงาน
กับผู้ชาย
เจ็ดคน
เนี่ยนะ!

2

必须向七个男人求婚怎么破!

龙柒

ทลงซี

เขียน

More Chinese

แปล

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

✉ @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

การพิชิตใจจอมมารหนึ่งคนแล้วต้องแลกด้วยชีวิตตัวเองนี่ ทำให้ฉุ่ฉู่วินรู้ว่าภารกิจนี้มันยากเย็นเอาเรื่อง แล้วการพิชิตใจจอมมารคนต่อไปจะต้องแลกด้วยอะไรอีกล่ะเนี่ย แน่่อนว่าเป้าหมายต่อไปของฉุ่ฉู่วินก็คงเป็นมารโลกะตัวน้อยที่แสนน่าเอ็นดู แต่เมื่อภารกิจกำลังดำเนินไปอย่างราบรื่นกลับเจออุปสรรคขึ้นโตอย่างมารราคะเสียได้ แถมมารโหดชั่วผู้นี้ยังมาพร้อมมอสูรร้ายที่ทำให้ฉุ่ฉู่วิน ‘กระหาย’ ในราคะไม่ว่างเว้น

เกริ่นมาแค่นี้ก็พอจะรู้แล้วว่าฉุ่ฉู่วินคงต้องผ่านพ้นช่วงนี้ไปแบบ ‘ฟ้าเหลือง’ กันเลยทีเดียว และยังต้องรับมือกับจอมมารทั้งสองไปพร้อม ๆ กันอีก ที่สำคัญยังมีตัวละคร ‘เด็ด’ โผล่มาทำให้เรื่องยิ่งวุ่นวายเข้าไปใหญ่ แบบนี้ฉุ่ฉู่วินจะผ่านวันคืนอันแสนตื่นเต้นเร้าใจนั้นไปได้อย่างไร มาติดตามกันในเรื่องเลยคะ

ด้วยรัก

Lilac

บทที่

61

ผ่านมานานสามปีแล้ว ชูมู่อวี่นแทบไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย แต่เส้นส่วยเยียนกลับเติบโตจากเด็กน้อยที่อ่อนโยนกลายเป็นเด็กหนุ่มคิ้วตางามประณีต ช่วงอายุสิบขวบ เป็นช่วงวัยที่ยังดูเพศไม่ออกจริง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเส้นส่วยเยียนที่มีรูปลักษณ์แบบนี้

คนมีต่ายอมมองออกว่าชูมู่อวี่นนั่นเอ็นดูเขาเป็นพิเศษ ดังนั้นจึงมีคนส่งของกำนัลมากมายมาให้เส้นส่วยเยียนอยู่เสมอ

นิสัยและบุคลิกเฉพาะตัวของ ‘มารโลภะ’ ดูเหมือนจะติดตัวมาตั้งแต่เกิด เขาจึงชื่นชอบเครื่องประดับที่มีสีอันสวยงามเป็นพิเศษ เครื่องประดับที่แพรวพราวเหล่านั้น หากคนอื่นใส่อาจดูโดดเด่นสะดุดตามากเกินไป แต่กลับไม่มีปัญหาเหล่านั้นเกิดขึ้นกับมารโลภะ บางทีอาจเป็นเพราะรูปโฉมโฉมพรรณของเขางดงามเสียเหลือเกิน แม้แต่เสื้อผ้าเครื่องประดับที่สวยงามที่สุดก็ทำได้เพียงแค่ขยับเน้นความงามของเขา

โลกมนุษย์ที่มีขนาดอาณาเขตกว้างใหญ่นั้นเป็นแหล่งชุมทรัพย์ของทรัพย์ากร ดังนั้นพวกมนุษย์จึงสามารถสร้างสิ่งสวยงามได้มากมายนับไม่ถ้วน พวกจอมยุทธ์ระดับสูงมักนำของกำนัลดี ๆ ติดไม้ติดมือมามอบให้ชูมู่อวี่นอยู่เสมอเพื่อเอาอกเอาใจเขา และเนื่องจากความโปรดปรานเป็นพิเศษของชูมู่อวี่น จึงทำให้ ‘ของกำนัลดี ๆ’ ทุกอย่างนั้นปรากฏอยู่บนตัวของเส้นส่วยเยียนทั้งหมด

เส้นส่วยเยียนจึงได้ใช้ชีวิตแบบที่แม้แต่องค์ชายองค์หญิงก็ไม่เคยใฝ่ฝันถึง

เป็นระยะเวลายาวนานถึงสามปีเต็ม ตั้งแต่อาหารจนถึงเครื่องนุ่งห่มล้วนมีราคาแพงและต้องพิถีพิถันที่สุดเสมอ แม้แต่คนรับใช้ที่อยู่ข้างกายเขาก็ยังแต่งตัวดูดีกว่าคุณชายคุณหนูบ้านอื่นเสียอีก

ขณะนี้เขากำลังเล่นอยู่ในสวนด้านหลังพร้อมกับบ่าวรับใช้สี่คนและสาวใช้ข้างกายอีกสี่คน เล่นส่ายเยียนสวมเสื้อคลุมยาวสีเหลืองที่ผ่านการตัดเย็บมาอย่างประณีต และมีผ้าสีขาวบางเบาโปร่งแสงทับอยู่ด้านบนอีกที ตรงเอวห้อยอัญมณีหายากที่ส่องประกายวาววับ แต่ก็ไมอาจซ่อนความดำขลับของเส้นผมสีดำดุดงหมึกที่ลากยาวจนถึงพื้นได้ เรือนผมสีดำดุดงแพรไหมของเขาไม่ได้ประดับประดาอะไรมากมาย มีเพียงสร้อยไข่มุกที่ส่องประกายแวววาวซึ่งห้อยอยู่ที่หลังหูทั้งสองข้างแล้วไปบรรจบกันที่หลังศีรษะ เมื่อมองจากมุมนี้แล้ว ภาพข้างหน้านั้นช่างสวยงามราวกับภาพวาดที่เดี่ยวเขียว

ใคร ๆ ก็ชอบของสวย ๆ งาม ๆ ไม่เว้นแม้แต่จู่มู่อ้วน

ทันทีที่เขาเห็นเส้นส่ายเยียนเดินเข้ามา ก็เลิกให้ความสนใจในตัวหญิงสาวที่อยู่ข้างกายทันที

เส้นส่ายเยียนยืนอยู่เฉย ๆ ตรงนั้น พลังใช้นัยน์ตาสีดำจ้องมองมายังเขาตาไม่กะพริบ

จู่มู่อ้วนเดินเข้าไปหาพาลงพูดด้วยแววตาและน้ำเสียงนุ่มนวล “ข้ากำลังตามหาเจ้าอยู่พอดี”

เส้นส่ายเยียนชายตามองไปทางหญิงสาวแปลกหน้าคนนั้น

ทันใดนั้น กลิ่นอายฆ่าฟันที่น่ากลัวก็ปกคลุมไปทั่วทั้งบริเวณ

เดิมที่ชูซวงต้องการจะหักทลายฝ่าบาทน้อยท่านนี้สักหน่อย แต่ตอนนี้กลับทำได้แค่นิ่งไม่กล้าเอ่ยปากพูดอะไรออกมาแม้แต่บ่อย

จู่มู่อ้วนเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยแต่ก็ไม่ได้ว่ากล่าวอันใด เขาจับมือเส้นส่ายเยียนขึ้นมาเพื่อคลี่คลายบรรยากาศอันแสนเย็นเยียบ “เมื่อเที่ยงมีคนนำตัวพ่อครัวที่เชี่ยวชาญการทำอาหารจากปลามาด้วย ข้าจึงสั่งให้คนไปจับปลา กุ้ยฮวา¹ สดใหม่

¹ หรือปลากะพงจีน เป็นปลากะพงน้ำจืดชนิดหนึ่ง อาศัยอยู่ในแม่น้ำหรือเขยหลงเจียง มีรสหวาน ไม่มีพิษ ใช้บำรุงม้ามและกระเพาะอาหาร

มาหลายตัว เจ้าอยากลองชิมดูหรือไม่”

เส้นสุ่ยเยียนชอบปลามาก และชอบกินอาหารที่ทำจากปลาเป็นที่สุด ฉูมู่อวิ้นมักคอยเอาอกเอาใจเขาอยู่เสมอ จนเปลี่ยนตัวพ่อครัวไปแล้วไม่รู้กี่คนต่อกี่คน เพียงเพราะอยากให้เขาได้กินอย่างมีความสุข

เมื่อเส้นสุ่ยเยียนได้ยินประโยคนี้ ก็หันกลับไปจ้องอีกฝ่ายทันที “อ่าววันไปด้วยหรือไม่”

ฉูมู่อวิ้นตอบ “ไปสิ”

พลันนั้นดวงดาวสว่างไสวก็ผุดขึ้นในดวงตาที่แสนสวยงามของเส้นสุ่ยเยียน ทั้งรอยยิ้มที่แย้มออกจากริมฝีปากของเขาช่างอบอุ่นจับใจราวกับดวงอาทิตย์ในยามเช้า “ข้าชอบปลาทุยฮวา”

ฉูมู่อวิ้นหัวเราะแล้วจิ้มจุดสีแดงบนหว่างคิ้วของเขาเบาๆ “ไปกันเถอะ น่าจะใกล้เสร็จแล้วละ”

พวกเขาจับมือกันแล้วเดินจากไป ทิ้งให้ชูชวงยืนอยู่ในสวนด้านหลัง นางต้องใช้เวลาสักพักกว่าจะสามารถระงับความหนาวเหน็บที่เสียดแทงกระดูกของตน

ทำไมถึงได้น่ากลัวเช่นนี้...นางไม่เข้าใจเลยจริงๆว่าตนไปทำอะไรให้ ถึงต้องเจอกลิ้นอายฆ่าฟันรุนแรงขนาดนี้

เด็กหนุ่มผู้นั้นเป็นคนเผ่ากลืนอายอันแสนน่ากลัวนี่จริงหรือ

เป็นไปได้อย่างไรกัน

เขายังเด็กและดูอบบางมาก บางที่เขาคงไม่รู้ด้วยซ้ำว่าการฆ่าฟันใครสักคนนั่นคืออะไร...

...

ครั้งนี้ฝีมือการทำอาหารของพ่อครัวนั้นยอดเยี่ยมนัก แม้แต่คนที่ไม่ชอบกินปลาอย่างฉูมู่อวิ้นยังรู้สึกได้ว่าอาหารในคำคั้นนี้ช่างทำออกมาได้ล้ำเลิศจริงๆ เนื้อปลาทั้งสดและนุ่ม พร้อมด้วยส่วนผสมอื่นๆ ที่เลือกสรรมาอย่างดีเพื่อกลบกลิ่นคาวอันไม่พึงประสงค์ โดยที่ไม่ละเลยความอร่อยของตัวปลา ยิ่งไปกว่านั้นอาหารจานนี้ไม่เพียงมีรสชาติที่โอชา แม้แต่การจัดจานก็ยังมีสีสันสวยงาม ครั้นจัดวางลงบนเครื่องเคลือบที่ทำมาอย่างประณีต ก็ช่างชวนให้อยากลิ้มรสเสียจริง

ฉมู่อวีนชิมเพียงไม่กี่คำก็วางตะเกียบลง เนื่องจากเขาบ้ำเพ็ญตะบะจนไม่จำเป็นต้องกินอาหารพวกนี้มานานแล้ว ที่มาวันนี้ก็เพราะมากินเป็นเพื่อนเล่นส่ายเยียนเท่านั้น

เขาถือจอกหยกที่ใสราวกับแก้ว ซึ่งภายในมีสุรารสชาติกลมกล่อม ก่อนยกขึ้นมาที่ริมฝีปากแล้วค่อยๆ จิบ วงศ์อันแสนงดงามกับนัยน์ตาเกี้ยวจร้านที่ดูสบายๆ ทำให้หัวใจของผู้ที่บังเอิญสบตากับเขาพลันสั่นสะท้านเกินต้านทาน

เล่นส่ายเยียนชื่นชอบรูปลักษณ์แบบนี้ของฉมู่อวีนมาก แต่ไม่กล้าที่จะมองเป็นเวลานานๆ เพราะหากได้มองอีกสักคราเขาคงจะลืมนสิ่งทุกอย่างที่มีเพียงความรู้สึกที่อยากจะมองดูไปเรื่อย ๆ โดยที่ไม่สามารถละสายตาได้ และ... ไม่ต้องการให้ผู้อื่นได้เห็น

ความคิดแบบนี้...ไม่ควรเกิดขึ้น

เพื่อขจัดความคิดเหล่านี้ทิ้ง เล่นส่ายเยียนจึงถามคำถามที่ตนอยากรู้คำตอบเสียเหลือเกิน “อวีน สตรีคนเมื่อครู่เป็น...ภรรยาของท่านหรือ”

แม้เขาจะอายุแค่สิบขวบ แต่ความจริงเขาไม่มีความทรงจำใด ๆ ก่อนหน้าอายุเจ็ดขวบเลย และฉมู่อวีนก็ไม่ได้ตั้งใจสั่งสอนอะไรเขามากนักในช่วงสามปีนี้ เพราะสอนไปก็ไม่มีความหมาย จะมีอะไรที่เล่นส่ายเยียนยังไม่เข้าใจอีก หากเขากลับไปเป็นमारโละหลังจากนี้อีกสิบปี ดังนั้นทุกอย่างที่เล่นส่ายเยียนตระหนักและเข้าใจในยามนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่เขาได้จากการแอบฟังมาเท่านั้น

ฉมู่อวีนตอบทันทีโดยไม่ต้องคิด “ไม่ใช่”

การแสดงออกของเล่นส่ายเยียนนั้นไม่ได้เปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด นั่นอาจเป็นเพราะเขายังไม่เข้าใจเสียด้วยซ้ำ ว่าภรณานั้นหมายความว่าอย่างไร

ถึงแม้ฉมู่อวีนจะปฏิเสธ แต่เล่นส่ายเยียนก็ยังไม่สามารถระงับความกระวนกระวายในใจของตน จึงลองพยายามถามเรื่องอื่น “อวีน ข้าเป็นอะไรสำหรับท่านอย่างนั้นหรือ”

คำถามนี้ค่อนข้างเหนือความคาดหมาย ดังนั้นฉมู่อวีนจึงต้องใช้ความคิดอย่างหนัก

ยังไม่ทันได้คำตอบ เล่นส่ายเยียนก็เงยหน้ามองฉมู่อวีน “ข้าเป็นลูกของท่านหรือเปล่า”

ฉู่มู่อวินพยักหน้าเบาๆ “ก็ถือว่าใช่ละ”

นัยน์ตาสีดำของเส้นสุ่ยเยียนจ้องมองเขา “แล้วทำไมท่านถึงไม่ให้ข้าเรียกท่านว่าท่านพ่อเล่า”

ฉู่มู่อวินหัวเราะ “เจ้าอยากเรียกข้าแบบนี้หรือ”

เส้นสุ่ยเยียนพยักหน้าอย่างจริงจัง “อยาก”

ฉู่มู่อวินจิบสุราหนึ่งอีก รสชาติเผ็ดร้อนและขมปร่าไหลลงคอ แทนที่เขาจะล้าสัก แต่มันกลับคล้ายไปกระตุ้นอะไรบางอย่าง “ตกลง เช่นนั้นตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ข้าคือบิดาของเจ้า”

เส้นสุ่ยเยียนจ้องมองอีกฝ่าย ทันใดนั้นหัวใจก็เริ่มเต้นแรง ความปรารถนาเพิ่มพูนขึ้นอีกครั้ง เขาอยากจะทำ...อยากจะทำ...

แล้วเขาก็หลบตาลง เส้นสุ่ยเยียนกำมือแน่นด้วยความไม่สบายใจ แต่เขาก็ทำได้เพียงพั่งพาวหลังใจของตนเพื่อสงบจิตสงบใจตัวเอง “หลังจากกินอาหารเสร็จแล้ว ท่านอ่านตำราเป็นเพื่อนข้าได้หรือไม่”

ฉู่มู่อวินตอบตกลง “ได้สิ”

ตามคำสั่งสัญญา หลังกินอาหารเย็นเสร็จ ฉู่มู่อวินก็ไปอ่านตำราเป็นเพื่อนเส้นสุ่ยเยียนจนกระทั่งอีกฝ่ายหลับไปบนเตียง จากนั้นฉู่มู่อวินจึงค่อยปลีกตัวออกมา

หลังจากฉู่มู่อวินจากไป เส้นสุ่ยเยียนก็สึมตาขึ้นโดยพลัน ไม่มีอาการง่วงนอนใดๆ ปรากฏให้เห็นในดวงตาสีดำมืดของเขาเลยแม้แต่น้อย

เขาลุกขึ้นนั่ง กลิ่นสดชื่นของชายผู้นั้นยังคงอวลอยู่ในอากาศรอบๆ ตำราโบราณเล่มนั้นยังมีไอน้ำอุ่นจากนิ้วมือของอีกฝ่าย

เส้นสุ่ยเยียนลงจากเตียงแล้วลากนิ้วไล่ไปบนแผ่นกระดาษเนื้อหยาบนั้น ล้มผัสตรงบริเวณที่ฉู่มู่อวินเคยสัมผัสอย่างระมัดระวัง...

แต่เสี้ยวพริบตาต่อมา เขาก็ออกแรงกดที่ปลายนิ้ว ทันใดนั้นแสงสีแดงก็สว่างวาบ ทำให้ตำราโบราณหายากเล่มนั้นกลายเป็นกองขี้เถ้า

ทนไม่ไหวแล้ว ในที่สุดก็ทนไม่ได้แล้วจริงๆ

หน้าอกของเส้นสุ่ยเยียนกระเพื่อมขึ้นลงอย่างรุนแรง และเมื่อเขาสึมตาขึ้นในดวงตาสีดำสนิทนั้นกลับมีประกายสีแดงเข้มวาบผ่าน

ต้องขอแต่งงานกับผู้ชายเจ็ดคนนะคะ 2

สตรีนั้นได้อยู่ในอ้อมกอดของฉมู่อวิน ได้รับความสนใจจากเขา ได้รับ
รอยยิ้มจากเขา

จะให้หนได้อย่างไรกัน!

ทดลองอ่าน

บทที่

62

ช่วงค่ำของวันนั้น ชูช่วงได้อีเมลไปกับอาหารมื้อเย็นอันแสนโอชา จึงทำให้อารมณ์ของนางผ่อนคลายลงบ้าง หลังจากเกิดเรื่องขึ้นเมื่อช่วงกลางวัน

นางได้เข้ามาอยู่ในพระราชวังเทียนหลินเป็นเวลาสองปีเต็มแล้ว นับได้ว่าเป็นหญิงสาวกลุ่มแรกๆ ที่ถูส่งตัวมายังที่นี่

คราแรกนางค่อนข้างพอใจที่จะได้มีโอกาสปรนนิบัติรับใช้ผู้มีอำนาจ แต่ผ่านไปสองปี หลังจากนางใช้กลอุบายมากมายนับไม่ถ้วน คงเหลือแค่การวางยาเท่านั้นที่ยังไม่ได้ลอง ผลลัพธ์ก็คือบวชผู้มีรูปลักษณะดุจดั่งเทพเซียนผู้นั้นไม่ยอมแตะต้องนางเลยแม้แต่ครั้งเดียว

ภายในใจของชูช่วงว่าวุ่นเป็นอันมาก แต่น่าเสียดายที่นางไม่กล้าเอ่ยออกไป ถึงอย่างไรผู้มีอำนาจก็เคยค้างคืนกับนางสองสามคืน ถึงแม้ช่วงเวลานั้นจะไม่ได้มีอะไรเกิดขึ้นเลยก็ตาม แต่ด้วยหน้าที่นางได้รับจากเหล่าผู้สนับสนุนอยู่เบื้องหลัง หากนางบอกว่านางไม่เคยมีอะไรกับเขาเลย นั่นไม่ใช่เป็นการตบหน้าตัวเองหรือ

วันหนึ่งจึงได้มีโอกาสพบเจอกับท่านเซียน ล้วนอาศัยแค่ความโชคดียุ่เท่านั้น ท่านเซียนเป็นคนที่เข้มงวดมาก อย่าพูดถึงการติดสินบนเลย แต่แสดงออกถึงการกระทำเหล่านี้ ก็สามารถถูกขับไล่ออกจากวังเทียนหลินทันที

ชูช่วงไม่ต้องการไปจากสถานที่ดีๆ แห่งนี้ ดังนั้นจึงทำตัวสงบเสงี่ยมและไม่เคยก่อเรื่องราวใด ๆ นางทำได้เพียงเดินไปมารอบ ๆ และคอยจับตาดู

หากวันใดที่โชคเข้าข้างนาง ก็คงโชคดีราวกับได้รับรางวัลเป็นแน่
ตั้งแต่วันนี้...

แต่น่าเสียดายที่นางยังไม่ทันได้ทำอะไรก็ถูกฝ่าบาทน้อยท่านนั้นแย่งตัวเขา
ไปเสียแล้ว

ซูซวงนึกถึงเด็กหนุ่มรูปงามผู้นั้นแล้วขนลุกชูชันมาโดยไม่รู้ตัว

บ้าน่า นางต้องตาฟาดไปแน่ๆ! ฝ่าบาทน้อยที่ตัวเล็กและบอบบางขนาดนั้น
จะไปนำกลัวเช่นนั้นได้อย่างไรกัน มันเป็นไปได้ไหม!

ขณะที่ซูซวงกำลังเตรียมตัวพักผ่อนนอนหลับหลังรับประทานอาหารเย็นเสร็จ
ก็มีสิ่งที่ทำให้นางต้องประหลาดใจ

สาวใช้เข้ามาโค้งคำนับนางแล้วพูดว่า “แม่นางซู ฝ่าบาทมีรับสั่งให้เข้าเฝ้า
เจ้าค่ะ”

ดวงตาของซูซวงเต็มไปด้วยความประหลาดใจ “ฝ่าบาท...”

“ขอให้แม่นางเปลี่ยนเสื้อผ้าและรีบไปเข้าเฝ้าโดยเร็วด้วยเจ้าค่ะ”

ครั้นซูซวงได้ยินเช่นนั้น ก็รีบติดตัวลูกขึ้นทันที “รอบประเดี้ยว ข้าจะไป
อาบน้ำ...”

“ฝ่าบาทกำลังรอท่านอยู่ ท่านสามารถไปอาบที่ห้องโถงใหญ่ก็ได้นะเจ้าค่ะ”

คำพูดเหล่านี้ล้วนมีความหมายแอบแฝง ซูซวงที่ได้รับการอบรมสั่งสอน
และฝึกฝนมาตั้งแต่เด็ก จะไม่เข้าใจเรื่องพวกนี้ได้อย่างไรเล่า นางรีบกลับไปยัง
ห้องของตนด้วยความตื่นเต้นดีใจ แล้วบรรจุเลือกอาภรณ์ที่ดูงดงามเย้ายวนที่สุด
ออกมาเปลี่ยน ทำให้นางดูมีเสน่ห์ดึงดูดใจและยั่ววนมากที่สุด

ใบหน้าของสาวใช้ยังคงเหมือนเดิมตั้งแต่ต้นจนจบ พอเห็นว่านางเดิน
ออกมาแล้วจึงพูดว่า “แม่นางซู เชิญเจ้าค่ะ”

ซูซวงเดินตามหลังสาวใช้ไป

นางอาศัยอยู่ที่ท้ายวังเทียนหลิน จึงจำเป็นต้องเดินผ่านสวนดอกไม้ด้านหลัง
เพื่อไปยังห้องโถงกลาง

สวนดอกไม้ในตอนกลางวันจะมีดอกไม้แบ่งบานอย่างสดใสมายั้ใต้แสงแดด
ที่สาดส่องจนดูงดงามอย่างยากจะอธิบาย ทว่าสวนดอกไม้ในยามค่ำคืนนั้น
กลับไม่เหลือทิวทัศน์แจ่มใสในยามกลางวันอีกแล้ว ยิ่งมองดอกไม้เหล่านี้ในยาม

คำคืนก็ยิ่งชวนให้ชนหัวลุก หลังจากดอกไม้สีแดงเหล่านั้นถูกท้องฟ้าสีดำน้อมมืดมิดปกคลุม ก็เผยให้เห็นสีลันที่น่าสยดสยองราวกับมันกำลังกลืนกินและดูดซับเลือดมนุษย์อย่างเยือกเย็น

ชูซวงรู้สึกกระสับกระส่ายอย่างอธิบายไม่ถูก เมื่อนางเดินไปถึงสะพานและเห็นเด็กหนุ่มที่แต่งตัวสง่างาม ชั่วพริบตาหนึ่ง หัวใจของนางก็แทบหยุดเต้นราวกับถูกแช่แข็ง

ภายใต้แสงจันทร์สีเงินยวง คนตรงหน้าอยู่ในชุดเสื้อคลุมงามวิจิตรประดับประดาด้วยลวดลายที่ประเมินค่าไม่ได้ ชับให้เขาดูมีเสน่ห์สวยงามจนน่าสพรึงกลัว ราวกับเป็นดอกไม้กระหายเลือดที่แบ่งบานในพุ่มนรก งดงามเสียจนสามารถทำให้จิตใจของผู้คนเมามายไปกับมัน แต่ถึงอย่างไร ผู้ใดจะรู้ว่าภายใต้กลีบดอกไม้เหล่านั้นล้วนเต็มไปด้วยพิษร้าย จึงมีผู้ที่ถูกทิ่มแทงจนร่างกายเป็นอัมพาต แล้วตกลงไปยังทะเลดอกไม้ จากนั้นก็จะถูกสูบเลือดจนแห้งกรัง

และเลือดนั้นก็คือสิ่งที่หล่อเลี้ยงดอกไม้เหล่านี้ให้คงกลิ่นหอมและสีลันสวยสดงดงาม แข่งขันกันแบ่งบานเพื่อแสดงให้เห็นว่ามันยังมีชีวิตอยู่

ชูซวงคิดหนี ทว่าสาวใช้ด้านหลังที่เป็นคนพานางมากลับจ๋อมืออยู่ด้านหลังชูซวงเองก็มีวรัยฤทธิ์ ดังนั้นนางจึงรู้ว่าอะไรเป็นอะไร

หากนางถอยไปอีกเพียงก้าวเดียว ท้องน้อยของนางจะต้องโดนแทงทะลุอย่างแน่นอน!

ใบหน้าของชูซวงขาวซีดด้วยความหวาดกลัว แม้ปากของนางจะยังอ้าค้างอยู่ แต่ด้วยความกลัวทำให้นางพูดอะไรไม่ออกแม้แต่คำเดียว

เส้นส่วยเยียนที่ยืนจ้องมองนางจากที่ไกลๆ พลันยกมูมปากแยมยิ้ม เขาเกิดมาเห็นหน้าตางดงาม รอยยิ้มของเขาจึงหวานราวกับขนมสายไหม แลดูเหมือนรอยยิ้มของเด็กที่ไร้เดียงสา ทว่าคำพูดที่เปล่งออกมาจากปากของเขากลับทำให้นักศรัทธาหนีบเลยทีเดียว “ผิดหวังมากหรือ คนที่เรียกเจ้ามาไม่ใช่เขาหรอก”

ในที่สุดชูซวงก็รวบรวมสติกลับคืนมาได้ “ฝ่าบาทไม่ได้เป็นคนอยากพบข้า แต่เป็น...ท่านเองหรือ”

เส้นส่วยเยียนยิ้มพร้อมกับจ้องไปที่นาง “ตึกดีนปานนี้ เจ้าอยากพบเขาไปทำไมกัน”

ซูซวงไม่สามารถตอบคำถามนี้ได้เลย ความจริงขณะนี้ส่มองของนางว่างเปล่าเสียด้วยซ้ำ นางรู้สึกเหมือนถูกหนามของดอกไม้กระหน่ำเลือดนั้นที่มแทง ความมึนงงแผ่ซ่านไปทั่วทั้งร่างกาย และทำได้เพียงเฝ้ามองดูความตายซึ่งคืบคลานใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ

น้ำเสียงของเขายังไม่แตกหนุ่ม ทว่าการกตเสียนี้ให้ต่ำลงกลับทำให้ฟังดูอิมครีมอบย่างยากจะบรรยาย “แต่ตัวสวยแบบนี้ เพราะหวังจะให้เขาถอดมันออก เช่นนั้นหรือ แต่งหน้างามขนาดนี้ เพื่ออ้อมกอดของเขาใช่หรือไม่ หรือต้องการได้รับจุมพิตจากเขา หรืออาจจะ...ต้องการมากกว่านั้น...”

ซูซวงพูดอะไรไม่ออก นางได้แต่ส่ายหัวอย่างสิ้นหวัง พยายามต่อสู้ดิ้นรนเพื่อโอกาสสุดท้ายด้วยท่าทางที่โง่เขลา

ทว่าใบหน้าที่เต็มไปด้วยน้ำตาของนางกลับกระตุ้นให้เส้นส่วยเยียนยิ่งตื้นเต้นมากกว่าเดิม

อาววินนะชอบใจอ่อน หากได้เห็นนางในสภาพที่ร้องไห้ น้ำตานองหน้าแบบนี้ก็คงจะรู้สึกสงสารนางสินะ

เขาจะปลอบนางหรือเปล่า จะโอบนางอย่างอ่อนโยนหรือไม่ แล้วจะสัมผัสนางด้วยมือทั้งสองข้างที่อบอุ่นนั้นไหม หรือบางที...อาจจะทำมากกว่านั้น

สิ่งเหล่านั้นมันเป็นที่หมายของเข แล้วจะยกให้คนอื่นได้อย่างไร

ไม่มีทาง...เขาไม่ยอมยกให้คนอื่นแน่!

บัดนี้ รอยยิ้มบนใบหน้าของเส้นส่วยเยียนได้จางหายไปหมดแล้ว เขาเดินเข้าไปหาซูซวงพร้อมกับปลายนิ้วที่สั่นสะท้าน

“รับปากข้า ห้ามเจ้าแตะต้องเขา ห้ามมองเขา และห้ามคิดถึงเขา...”

เขากระซิบเบา ๆ ดวงตาของซูซวงเบิกกว้าง และพูดด้วยน้ำเสียงที่สิ้นเทาอย่างมิอาจควบคุม “ปล่อยข้าเถอะ ข้าจะไปจากวังเทียนหลิน และไม่ไปพบกับฝ่าบาทอีก...”

“แต่เจ้าก็ทำไปแล้ว” เสียงของเด็กหนุ่มหวานราวกับน้ำผึ้ง และยังมีกลิ่นหอมแปลก ๆ ที่โชยมาในอากาศ “เจ้าสัมผัสเขาด้วยมือโสโครกของเจ้า มองเขาด้วยสายตาที่น่าขยะแขยงของเจ้า และคิดถึงเขาด้วยความคิดที่สกปรกโสम्म...”

ซูซวงตกใจจนทำอะไรไม่ถูก “ไม่กล้าแล้ว ต่อไปข้าไม่กล้าทำอีกแล้ว”

เส้นส่วยเยียนยิ้ม ริมฝีปากของเขาแปรเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มอันชั่วร้าย “มีแต่คำสัญญาของคนตายเท่านั้นที่เชื่อถือได้”

ขณะที่เขาพูดประโยคนี้ออกมา ใบหน้าของเขาที่เหลือเพียงความเย็นชา ชูชวงเบิกตาโพลงด้วยความตกใจ นางไม่สามารถขยับได้เลยแม้แต่น้อย สิ่งที่อยู่ใกล้คือร่างกายกำลังร่วงลงอย่างรวดเร็ว ทันทีที่น้ำเย็นจัดในทะเลสาบเข้าสู่หู จมูก และลำคอของนาง นางก็เริ่มหายใจไม่ออก ทว่าน่าเสียดายที่นางไม่สามารถแม้แต่จะช่วยเหลือตัวเองได้เลยด้วยซ้ำ ภาพตรงหน้านั้นเริ่มเลือนราง สุดท้ายก็กลายเป็นทะเลเลือดสีแดงสด

มันเจ็ดจ้าวราวกับโลหิต แต่กลับสวยงามอย่างน่าประหลาด
นั่นคือปีศาจที่เกิดในขุมนรก คือดอกไม้งามที่ชื่อว่า ‘กระหายเลือด’
เส้นส่วยเยียนยืนอยู่บนสะพาน เนินนานกว่าจะสงบสติอารมณ์ได้
การตายแบบนี้มันสบายเกินไป เขาอยากตัดมือที่สกรปรกพวกนั้นทิ้งเสีย
ควักดวงตานั้นรังเกียจนั้นออกมา ทำให้นางเป็นบ้าจะได้ไม่สามารถคิดถึงคน
ผู้นั้น...

แต่ว่าไม่ได้ เขาทำแบบนั้นไม่ได้
เพราะมันอาจ...ถูกจับได้
เส้นส่วยเยียนสุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วหันหลังเดินกลับไปยังห้องของตน
สวนดอกไม้ข้างหลังในยามค่ำคืน ช่างมืดมิดและเงียบสงัดราวกับอยู่ใน
ป่าช้าที่ไม่ปาน

ฉู่มู่อ้วนปรากฏตัวออกมา เขายกมือขึ้น จากนั้นหญิงสาวที่จมลงสู่ก้นสระ
ก็ลอยขึ้นมาสู่ผิวน้ำ

นางยังพอมีสลมหายใจเหลืออยู่บ้าง เพราะผู้ที่สัวรยุทธ์ไม่มีทางจมน้ำตาย
ได้เร็วขนาดนั้นหรอก

ฉู่มู่อ้วนละลายตาจากนาง แล้วหันไปกำชับกับทหารองครักษ์ที่อยู่ด้านหลัง
“เอาตัวนางไป ชูชวงคนนี้จะต้องไม่ปรากฏตัวให้ใครเห็นอีก”

บทที่ 63

เส้นส่วยเยียนลุกขึ้นมากกลางดึก ตอนที่เขาเดินออกจากห้อง ฉูมู่อวี่นก็ตามเขาออกไป

เมื่อกลางวันเกิดเรื่องแบบนั้น แม่เส้นส่วยเยียนแสร้งทำเป็นไม่เห็น แต่เขาจะไม่สนใจได้จริงหรือ

ความอยากครอบครองของมารโลภะนั้นมีมากเพียงใด ฉูมู่อวี่นที่เป็นคนสร้างเขาขึ้นมาจะไม่รู้ได้อย่างไร

และทุกอย่างก็เป็นที่เขาคาดการณ์ไว้

ซีโร่ [ฉันจะไม่ดูถูกใครเพียงเพราะเขาตัวเล็กอีกแล้ว]

ฉูมู่อวี่น [ต่อให้ยันเตระ¹ หดลงเหลือตัวนิดเดียว ก็ยังเป็น 'ยันเตระตัวน้อย' อยู่ดี]

ซีโร่ [แต่ตัวยิ่งเล็กลงยิ่งโหดกว่าปกติแบบนี้...] ถ้าไอ้เจ้ายันเตระตัวน้อยเกิดโรคจิตกว่าเจ้าตัวใหญ่แล้วจะทำยังไงดีละ QAO!

หลังจากวางแผนเสร็จเรียบร้อย ฉูมู่อวี่นก็เก็บซ่อนลมหายใจ แล้วไปที่ห้องนอนของเส้นส่วยเยียน

¹ หมายถึง อาการแสดงออกทางความรักประเภทหนึ่งซึ่งมากเกินไปจนเกินไป จนเกิดความคิดอยากผูกขาดอีกฝ่าย หึงหวงเกินเหตุ ทำให้เกิดความเครียดสะสมกลายเป็นโรคจิตอ่อนๆ ถึงรุนแรง และอาจใช้ความรุนแรงกับคนที่ชอบ หรือคนที่มาขัดขวางความรัก

ในที่สุดก็ได้ทำในสิ่งที่อยากทำ เจ้ามารโละกะตัวน้อยพลี้อยกลับไปแล้ว
 ฉูมู่วีนค่อย ๆ ผลักประตูอย่างแผ่วเบาแล้วเดินเข้าไปเงียบ ๆ

แสงจันทร์สาดส่องลงมากระทบตัวเขาราวกับแสงที่ส่องลงมาบนสายน้ำแล้ว
 แผ่กระจายออกไป ลือลือคลุ้มสือเทาเงินที่หุ่หุ่รางดงามคลุมอยู่บนร่างของเด็กหนุ่ม
 ผิวพรรณขาวผ่องนั้นช่างงดงามเสียจนทำให้หัวใจของผู้คนสั่นไหว

ฉูมู่วีนเฝ้ามองเงียบ ๆ เขายืนอยู่ท่ามกลางแสงจันทร์ที่สาดส่อง ด้วย
 ท่าทางที่ยากจะเข้าใจ

ทันใดนั้น เส้นสุยเยียนก็ขยับกายเล็กน้อยราวกับกำลังฝันเห็นอะไร
 บางอย่าง ยามนั้นนิ้วเรียวยาวขาวนวลของเขากำลังกุมบางสิ่งไว้เบา ๆ เขาอน
 ในท่าตะแคง งอขา ร่างกายคุดคู้เป็นครึ่งวงกลม

ฉูมู่วีนขมวดคิ้วเล็กน้อยพลงเดินเข้ามาใกล้ แล้วเขาก็เห็นสิ่งที่อยู่ใน
 อ้อมแขนของเจ้ามารโละกะน้อย

นั่นคือเสื้อคลุมสีครามตัวหนึ่ง มันเรียบหรูสง่างาม ถึงเนื้อผ้าจะไม่ได้
 เรียกว่านุ่มลึกละไรร แต่ตัดเย็บด้วยฝีมือที่ประณีตมาก

ทว่าสิ่งเหล่านี้ล้วนไม่ใช่ประเด็น สิ่งสำคัญก็คือ...นั่นคือเสื้อของฉูมู่วีน
 แม้แต่เขาเองก็จำไม่ได้ว่าทำหล่นไว้ที่นั่นตั้งแต่เมื่อไร หรือว่าที่จริงแล้วเขา
 ไม่ได้ทำหล่นไว้ แต่เป็นเส้นสุยเยียนจงใจเก็บเอาไว้เอง

หรือว่า...อีกฝ่ายกำลังรู้สึกไม่ปลอดภัย

ทว่ามันกลับแตกต่างจากความรู้สึกไม่ปลอดภัยของเยียนเงินโดยสิ้นเชิง
 เป็นเพราะมารริษยาไม่ได้ในสิ่งที่ตนต้องการ เขาจึงไม่เคยหยุดที่จะริษยา
 ในความสุขที่ผู้อื่นมี และเลือกที่จะทำลายต่อไป แต่ไม่ว่ามารโละกะจะได้มา
 หรือไม่ เขาก็ไม่สน เพราะคิดว่าต้องได้มาเท่านั้น ต่อให้ได้มาเพียงแค่เศษซาก
 หรือไม่ใช่สิ่งที่ตัวเองต้องการตั้งแต่แรก แม้สิ่งที่สวยงามที่สุดจะต้องพังทลายด้วย
 ความอยากครอบครองอันน่าสะพรึงกลัวของเขา แต่เขาก็ต้องได้มันมาเท่านั้น
 มารโละกะคิดจะครอบครองทุกสิ่งที่ตนชอบทั้งหมด

ความจริง มารโละกะไม่เคยเข้าใจความรู้สึกที่แท้จริงของตัวเองโดยสิ้นเชิง

ถึงแม้ทุกสิ่งที่เส้นสุยเยียนทำ เขาจะทำให้ด้วยความจริงใจอย่างแท้จริง แต่
 ก็ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับความรู้สึกเลย

เหมือนกับตอนที่ ทั้งหัวใจของเขามีแต่เลินอวิน และความอยากครอบครองของเขาแรงกล้ามากจนทำให้ผู้คนรู้สึกหนาวสั่นจากกันบึ้งของจิตใจ
ทว่า...รูปโปรไฟล์ของเขายังไม่ส่องสว่างเลยสักมุม

รูปโปรไฟล์สีเทาหม่นมัว ไม่ใช่หัวใจอันโดดเด่นเดี่ยวเย็นชาของเลินสูยเยียน
เพราะเขาไม่มีหัวใจเลยต่างหาก

ภายในร่างกายอันแสนสวยงามนี้ มีเพียงมารร้ายที่กระสับกระส่าย และ
ความอยากครอบครองแต่เพียงผู้เดียวก็เป็นสาเหตุในการเทิดทูนของมารโลกะ
จุ่มอวินหลับตา ปิดบังความรู้สึกอันแสนเย็นชาในดวงตาของตน ที่
มุมปากมีรอยยิ้มจางๆ เขาเอื้อมมือออกไปสาบผมยาวเรียบลื่นของเลินสูยเยียน
ด้วยปลายนิ้ว เมื่อผมสีดำกลับเส้นสุดท้ายกำลังจะร่วงลงหมด จุ่มอวินก็หยิบ
ปอยผมขึ้นมาจอบปลายผมที่แสนสวยงามนั้นอย่างอ่อนโยน ก่อนกระซิบอย่าง
แผ่วเบา “...ข้าใช้เวลาเจ้าอีกห้าปี”

...

อุบัติเหตุตกน้ำ ‘เสียชีวิต’ ของชูซวงในพระราชวังเทียนหลินไม่มีผู้ใดสนใจ
หรือใส่ใจเลยแม้แต่น้อย

หลังจากจุ่มอวินรู้เรื่อง ก็แค่ให้คนไปมอบเงินชดเชย แล้วก็ไม่มีอะไรอีก
แม้แต่ความทุกข์หรือความเศร้าเสียใจเพียงเล็กน้อยก็ยังไม่มี

เลินสูยเยียนอยู่ข้างกายจุ่มอวินตลอด ดังนั้นจึงเห็นได้อย่างชัดเจนว่า
แม้เขาจะพยายามควบคุมอารมณ์ของตนอย่างถึงที่สุด แต่นัยน์ตาที่เปล่งประกาย
แวววาวของเขากลับทรยศต่อความคิดในใจ

เขามีความสุขมากที่อาอวินของเขาไม่ได้เป็นของคนอื่น อาอวินของเขา
ไม่ได้ถูกขยี้แสนสกปรกเหล่านั้นทำให้เปรอะเปื้อน

จุ่มอวินยังคงเอ็นดูเลินสูยเยียนดังเคย ไม่ได้จำกัดอาหารการกินและ
เสื้อผ้า มีหน้าที่ยังเริ่มพาเขาติดตามไปไหนมาไหนและคอยอบรมสิ่งสอนอยู่
ข้างกาย

ดูเหมือนว่าตั้งแต่เลินสูยเยียนเรียกเขาว่าท่านพ่อ เขาก็เริ่มทำหน้าที่บิดาที่ดี
ตอนแรก พ่อมีเด็กหนุ่มรูปงามหน้าตาดีมาปรากฏกายในที่ประชุม ทำให้
หลายๆ คนแสดงอาการไม่พอใจ

ฉู่มู่อวี่นเปลี่ยนทัศนคติของพวกเขาด้วยประโยคเดียว “สูญเสียเงินจะได้
 สิบทอดตำแหน่งต่อในอนาคต ดังนั้นจึงถึงเวลาที่ต้องตามออกมาดูงานบ้างแล้ว”
 คำพูดนั้นพูดออกมาอย่างเรียบง่าย แต่กลับทำให้ทุกคนตะลึง
 ทานเซี่ยนได้เลือกทายาทผู้สืบทอดเอาไว้เร็วขนาดนี้เชียวหรือ!
 มิหนำซ้ำทายาทผู้สืบทอดกลับไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของตัวเองด้วย!
 หากก่อนหน้านี้ยังมีคนจำนวนไม่น้อยดูถูกเสี้ยนส่ายเยียน ยามนี้ไม่มีผู้ใด
 กล้าละเลยเขาแม้แต่คนเดียว

ตั้งแต่เขตแดนได้รับความเสียหายและเกิดความโกลาหลในโลกมนุษย์
 พลังของฉู่มู่อวี่นก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ในเวลาเพียงแค่หกปี เขาใช้พลัง
 ของเขาข้ามกาลเวลามาสี่พันปีทำให้เผ่าพันธุ์มนุษย์สามัคคีกันได้อย่างง่ายดาย
 โดยต้านทานเหล่าสุรร้ายที่หลุดออกมาจากรอยแยกของเขตแดนอย่างเต็มกำลัง
 แม้เสี้ยนส่ายเยียนจะไม่มีความทรงจำในอดีต แต่เขาเป็นอัจฉริยะ แค่อึ้งเนะ
 เพียงเล็กน้อยก็เข้าใจทันที

สามปีก่อน ฉู่มู่อวี่นเริ่มพาเขาไปเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ดังนั้นผ่านมาสวมปี
 เจ้ามารโลภะตัวน้อยในวัยสิบสามปีก็สามารถช่วยท่านพ่อของเขาตอบจดหมาย
 คำร้องส่วนใหญ่ที่ส่งมาได้แล้ว

ฉู่มู่อวี่นตั้งใจจะหาอะไรให้เขาทำ จึงมอบอำนาจให้ เรียกได้ว่ามอบให้
 อย่างหมดจดเลยก็ว่าได้

และในช่วงเวลานี้เอง เสี้ยนส่ายเยียนที่เติบโตอย่างรวดเร็วเพราะได้สัมผัส
 กับงานทุกประเภทอย่างต่อเนื่อง ก็เปลี่ยนจากเด็กน้อยที่ไม่สามารถอดกลั้น
 อารมณ์ของตัวเอง กลายเป็นฝ่าบาทน้อยผู้มีรอยยิ้มที่มุมปาก รูปลักษณ์งดงาม
 กิริยาท่าทางไร้ที่ติอย่างที่มีผู้ใดเทียบเทียม

ขณะเดียวกัน เขาก็ฝึกวรยุทธ์เพื่อเพิ่มความแข็งแกร่งของตัวเอง และ
 ยังอบรมคนสนิทให้เชื่อฟังเขาแต่เพียงผู้เดียว

ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนตกอยู่ในสายตาของฉู่มู่อวี่นทั้งสิ้น แต่ฉู่มู่อวี่นก็ปล่อยให้
 ไปตั้งแต่ต้นจนจบ ดูเหมือนเขาจะเชื่อใจเสี้ยนส่ายเยียนมาก ไม่ว่าจะอีกฝ่ายจะทำอะไร
 เขาก็ปล่อยให้ทำตามใจชอบ

เนื่องจากต้องจัดการกับกิจธุระแทนบิดา ดังนั้นเสี้ยนส่ายเยียนจึงต้องย้าย

ไปที่ตำหนักข้างของฉู่มู่อวี่น และบางครั้งก็อยู่ที่ห้องหนังสือจندق

ทว่าฉู่มู่อวี่นก็ไม่ปล่อยให้เขาโหมงานจندق พอค่ำแล้วก็จะมาตามเขา

ไปพักผ่อน

เช่นเดียวกับคืนนี้ หลังดวงจันทร์ลอยเด่นอยู่กลางฟากฟ้า เส้นส่วยเยียนที่สวมเสื้อคลุมสีขาวเงินยังคงถือจดหมายที่ประทับตราสีทองอยู่ในมือ

ฉู่มู่อวี่นเดินเข้ามา “เจ้าควรพักผ่อนได้แล้ว พรุ่งนี้ค่อยมาดู”

ครั้นเส้นส่วยเยียนเห็นเขาเดินเข้ามา ก็เงยหน้าขึ้นทันที บนใบหน้าที่แสงงดงามปรากฏรอยยิ้มพิมพ์ใจ “ท่านพ่อ”

ฉู่มู่อวี่นเอ่ยขึ้น “มีปัญหาอะไรหรือ” เพราะเขาเห็นว่าเส้นส่วยเยียนจ้องมองจดหมายฉบับนี้มาลักพักแล้ว

เส้นส่วยเยียนชะงักไปครู่หนึ่ง

ฉู่มู่อวี่นเดินเข้ามา พลังชำเลื่องมองเล็กน้อย จึงเห็นเนื้อหาที่อยู่ในจดหมาย

“ไม่ต้องใส่ใจ ข้าไม่สนใจที่จะสู่ขอภรรยาหรอก”

เส้นส่วยเยียนออกแรงกำกระดาษที่อยู่ในมือโดยไม่รู้ตัว “ท่านพ่อ...”

ฉู่มู่อวี่นมองเขา “หืม?”

เส้นส่วยเยียนหลุบตา ขนตายาวของเขากระพือน้อยๆ รวากับผีเสื้อที่กำลังขยับปีก “ที่ท่านพ่อไม่สู่ขอภรรยาเป็นเพราะข้าหรือ”

ฉู่มู่อวี่นชะงักไปเล็กน้อย

เส้นส่วยเยียนเงยหน้ามองเขา “เพราะกลัวว่าข้าจะถูกปฏิบัติด้วยอย่างเย็นชาดังนั้นจึง...”

ฉู่มู่อวี่นยิ้ม “อย่าคิดมากเลย ข้าแค่ไม่มีความคิดนั้นในตอนนั้นต่างหาก”

เส้นส่วยเยียนเงยไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็ข้อนตามองไปยังชายหนุ่มรูปงามตรงหน้าด้วยดวงตาอันแสนสวยงามคู่นั้นอย่างไม่กะพริบ

“ท่านพ่อ ท่านมีคนที่ชอบพอบ้างหรือไม่”

บทที่

64

คนที่ชอบพอ... ชุ่ม่อวันยิ้มพลางคิดในใจ เพื่อนนอนก็มีอยู่ไม่น้อย
แน่นอนว่าจะพูดแบบนี้ออกมาไม่ได้ หากพูดไปแล้วเจ้าหนูนี่คงได้อาละวาด
กันพอดี

ชุ่ม่อวันมองเขาแล้วตอบด้วยน้ำเสียงสบายๆ “มีสิ”

แววตาของเส้นส่วยเยียนลั่นระริก “ซำรู้จักหรือไม่”

“แน่นอน”

เส้นส่วยเยียนพยายามกดน้ำเสียงทำเป็นใจเย็นอยู่ “ใช่...พวกที่อยู่ในวังหลัง
หรือไม่...”

ชุ่ม่อวันยื่นมือออกมาแล้วเคาะลงไปทำหน้าที่ปากของเขา “เจ้ายังเด็ก แต่
กลับรู้มากเชียว”

หากเป็นเมื่อก่อน เวลาชุ่ม่อวันสัมผัสเขาอย่างใกล้ชิดสนิทสนมเช่นนี้
เส้นส่วยเยียนจะยิ้มหวานให้อีกฝ่าย แต่ตอนนี้เขากลับมองตรงไปยังชุ่ม่อวัน
จึงลึกลงไปในดวงตา ลึกลงไม่เห็นกันบึ้ง “บอกซำมาว่าเป็นผู้ใด”

ชุ่ม่อวันยิ้ม แววตาเขาอบอุ่นราวกับเม็ดทรายอุ่นๆ “เจ้าอย่างไรเล่า”

เส้นส่วยเยียนชะงักไปอย่างเห็นได้ชัด

ชุ่ม่อวันหยิกแก้มนุ่มๆ ของเขา แล้วเอ่ยด้วยเสียงแหบพร่า “ซำมีเจ้าเป็น
ลูกชายเพียงคนเดียว หากไม่ชอบเจ้า แล้วจะให้ชอบผู้ใดเล่า”

ความชอบที่อีกฝ่ายพูดกับที่เขาถามนั้นมันไม่เหมือนกันสักหน่อย

เทียนหลินในยามนี้มีเจ้านายอยู่ที่คนกันเล่า”

ชายผู้นั้นตกใจเมื่อถูกถาม เขาอยากตอบว่ายามนี้มีเพียงท่านเขียนคนเดียว ทว่าฝ่าบาทน้อยก็นั่งอยู่ข้างๆ...แต่เขาก็ไม่กล้าพูดว่ามีสองคน ถึงอย่างไรเส้นส่วยเยียนก็ยังไม่ได้รับการสืบทอดจากท่านเขียน เช่นนั้นเขาก็ยังไม่ได้เป็นเจ้านายของพระราชวังเทียนหลิน...

ชายผู้นั้นถึงกับเหว่ตลก และอยู่ในสภาวะที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออก ไม่รู้จะพูดเช่นไร

ฉู่มู่อวินจึงให้คำตอบแก่เขา “พระราชวังเทียนหลินนี้ มีเพียงข้ากับเขียนเอ๋อร์กี้เพียงพอแล้ว”

ครั้นฉู่มู่อวินพูดออกมา ทว่าห้องโถงก็ตกอยู่ในความเงียบสงัด เส้นส่วยเยียนหันไปมองอีกฝ่าย แม้ตอนนี้เขาจะมีแผนการอยู่ในใจ แต่ความปิติยินดีก็ยังคงทวนท้นออกมาอย่างมีอาจควบคุม จนไม่สามารถปิดบังสายตาที่มองฉู่มู่อวินได้อีก ความหลงใหลในสายตาของเขามันรุนแรงเกินไปแล้ว

ฉู่มู่อวินยิ้มบางๆ ให้เส้นส่วยเยียน ในสายตาของเขาเต็มไปด้วยความเอ็นดูและใจกว้าง

นี่มันชัดเจนมาก...แม้แต่คนอื่นๆ ที่อยู่ที่นี่ก็ยังสามารถเห็นได้อย่างชัดเจน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงสายตาอันโจ่งแจ้งของฝ่าบาทน้อย...

ทุกคนต่างทำเป็นนิ่งเงียบ พวกเขาไม่ใช่คนโง่ แค่นี้ทำไมจะดูไม่ออก

ไม่แปลกใจเลยที่ท่านเขียนจะเอ็นดูเส้นส่วยเยียนขนาดนี้ ไม่แปลกใจเลยที่ท่านเขียนไม่เคยเข้าหาสตรี และไม่แปลกใจเลยที่ท่านเขียนแต่งตั้งเขาเป็นผู้สืบทอดและยินยอมปล่อยให้อำนาจในมือโดยไม่ลังเล

ก็จริงที่เขาไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของฝ่าบาท แต่เพราะว่าไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไข...ดังนั้น...

พวกเขาต่างก้มหน้าก้มตา ไม่กล้าพูดอะไรสักคำ

ความจริงพวกเขาไม่กล้าขยับโมโหฉู่มู่อวิน เพราะชายผู้นี้แข็งแกร่งเกินไปไม่ว่าจะเป็นจิตใจ ฝีมือ หรือแม้แต่วรยุทธ์ที่เหนือจินตนาการของมนุษย์ธรรมดาทั่วไป

ทั้งหมดเป็นสิ่งที่ไกลเกินกว่าที่พวกเขาจะไขว่คว้า

ความต่างชั้นนั้นมันมากเกินไปจนพวกเขาทำได้เพียงคุกเข่าสวามิภักดิ์ต่อ
ฉู่มู่อวีนเท่านั้น ไม่กล้าที่จะทำให้เขาขุ่นเคืองเลยแม้แต่น้อย

ไม่ต้องพูดถึงเรื่องทีเล่นส่ายเยียนไม่ใช่บุตรชายแท้ ๆ ของท่านเขียนเลย
ต่อให้เป็นบุตรชายของท่านเขียนจริง ๆ... พวกเขาก็คงไม่กล้าที่จะสงสัยอะไรทั้งนั้น

สำหรับการแสดงในครั้งนั้นของฉู่มู่อวีน หลังจากซีโร่น้อยคั่นอโม่ติคอน
ทั้งหมดก็สามารถแสดงได้เพียงสี่หน้า 'โง่งม' ออกมา

[นี่คือจะพิชิตใจมารโลภะไซ้ใหม่]

ฉู่มู่อวีนไม่ตอบ

เพราะเป็นหน้าที่ของระบบ ซีโรจึงต้องเตือนเขาสักหน่อย [จนถึงวันนี้
รูปโปรไฟล์ของเขาก็ยังไม่ส่องสว่างเลยแม้แต่มุมเดียว]

ความรู้สึกทีเล่นส่ายเยียนมีต่อฉู่มู่อวีนนั้นมันชัดเจนเสียจนทุกคนล้วนดูออก
มันเป็นความรักที่ลึกซึ้งจนฝังเข้าไปในกระดูกอย่างแท้จริง แต่ที่แปลกก็คือ...
ในเมื่อความรู้สึกนั้นมันร้อนแรงจนถึงขั้นนี้ เหตุใดรูปโปรไฟล์กลับไม่ส่องสว่าง
ขึ้นมาเลยแม้แต่น้อย

ฉู่มู่อวีน [เขายังเด็ก]

ซีโร [...]

ฉู่มู่อวีนยิ้ม [รออีกหน่อย]

จากระยะเวลาห้าปี ยังเหลืออีกสองปี

ซีโร่น้อยไม่เข้าใจ แต่เห็นได้ชัดว่าโฮสต์ไม่คิดจะพูดต่อ

ผ่านไปอีกหนึ่งปี เล่นส่ายเยียนก็อายุครบสิบสี่ปีเต็มแล้ว การสู้รบแย่งชิง
เขตแดนอย่างเข้าสู่ปีที่เจ็ด

ครั้นเผ่าพันธุ์มนุษย์คิดว่าเหล่าสุรร้ายในโลกมารอสุรคงไม่มีอะไรมากไป
กว่านี้อีกแล้ว ทันใดนั้นรอยแยกขนาดใหญ่ก็ปรากฏที่เขตแดนทางใต้ มีสุรร้าย
ออกมาเพียงสามตัวเท่านั้น แต่พลังการต่อสู้ของพวกมันแข็งแกร่งกว่าสุรทั้งหมด
ที่เคยมีมาถึงหลายเท่าตัว

ทหารที่คุ้มกันตรงเขตแดนเสียชีวิตและได้รับบาดเจ็บไปกว่าครึ่ง ส่วนผู้
ที่หนีกลับมารายงานก็ตื่นตระหนกตกใจกลัวจนตัวสั่น และไม่สามารถพูดออกมา
เป็นประโยคได้อย่างชัดเจน

ฉู่มู่อวี่นไม่พูดอะไรมาก เขามุ่งตรงไปที่สนามรบทันที
 เส้นσύเยียนถูกทิ้งให้อยู่ที่พระราชวังเทียนหลิน ไม่ใช่เพราะฉู่มู่อวี่นกังวล
 ว่าเขาไปที่แนวหน้าแล้วจะตกอยู่ในอันตราย แต่ตอนนี้พระราชวังเทียนหลิน
 เป็นศูนย์รวมอำนาจของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดไปแล้ว ไม่อาจปล่อยให้
 ผู้บัญชาการได้

ก่อนฉู่มู่อวี่นจะออกเดินทาง เส้นσύเยียนก็ไปส่งเขาถึงนอกเมือง
 ฉู่มู่อวี่นโบกมือให้อีกฝ่าย “กลับไปเถอะ ใช้เวลาไม่นานหรอก เดียว
 ก็กลับ”

เส้นσύเยียนมองเขาโดยไม่แม้แต่จะกะพริบตา “ข้าจะรอท่าน”

ฉู่มู่อวี่นยิ้มให้ “ตกลง”

คำสัญญาที่เขาตอบตกลงแล้ว

แต่หากย้อนกลับไปได้อีกครั้ง เส้นσύเยียนจะไม่ให้ออกาสฉู่มู่อวี่นได้ไป
 จากตนเองอย่างแน่นอน

เมื่อมาถึงรอยแยกที่เขตแดน ฉู่มู่อวี่นก็เห็นอสูรร้ายทั้งสามตัว จับพลัน
 นั้นเอง...เขาก็ตกตะลึงจนใจเต้นระล่ำ

มันช่างเป็นความรู้สึกที่คุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก

ระดับของอสูรร้ายทั้งสามไม่นับว่าสูงนัก ต่อให้อยู่ในแดนมารในอีกสามปี
 หลังจากนั้น พวกมันก็ยังเป็นอสูรระดับเจ็ดหรือแปดเท่านั้น

ต่อให้ทั้งสามตัวบุกเข้ามาพร้อมกัน ฉู่มู่อวี่นก็สามารถจัดการได้

แต่พวกมันเป็นอสูรร้ายที่มีเจ้านาย อสูรร้ายนะไม่น่ากลัวหรอก ทว่า
 เจ้านายที่อยู่เบื้องหลังต่างหากที่ทำให้ต้องหวาดผวา

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉู่มู่อวี่นคิดอยากจะถอยกลับกลางคัน

หากต้องเจอกับ ‘อสูรนิมิต’ ก็ไม่ได้มีอะไรมาก トラบไคที่ยังทำให้หนึ่งสงบ
 ได้ การทำลายภาพลวงตาก็ไม่ใช่เรื่องยาก

ถ้าต้องเจอกับ ‘อสูรล่อลวง’ ก็ไม่เห็นจะน่าหวาดกลัว トラบไคที่จิตใจยังคง
 ความบริสุทธิ์ ก็จะไม่จมดิ่งลงไป therein

ถึงแม้จะเจอ ‘อสูรเส่นหา’ ที่จัดการได้ยากที่สุด ก็ไม่ได้หนักหนาอันใด
 เต็ดขาดไปเลย อย่าต่อต้าน จับกดสักครั้ง เจ้านั้นก็ทำตัวดีแล้ว

แต่ปัญหาก็คือ...อสูรร้ายทั้งสามนี้ปรากฏตัวออกมาพร้อมกัน ซึ่งหมายความว่าเจ้านายของพวกมันต้องอยู่ที่นั่นอย่างแน่นอน

ความจริงหากพูดให้ชัดเจนก็คือ พวกมันไม่นับว่าเป็นอสูรร้ายจริงๆหรอก เพราะพวกมันเป็นสิ่งที่ถือกำเนิดมาจากร่างกายของมารราคะ หรือในอีกความหมายหนึ่งก็คือ พวกมันก็เป็นมารราคะเช่นเดียวกัน

งูมู่อื่นสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เขาอยากกลับไปยังโลกแล้วบีบคอตัวเอง เหลือเกินที่เขียนอะไรพวกนี้ออกมา...

กดลองอ่าน

บทที่ 65

กทารถที่เดินทางมาปราบอสูรก่อนหน้านั้น ส่วนใหญ่ล้วนโดนกับดักความง่วงจากอสูรนิมิตเล่นงานไปแล้ว

แม้ว่าจริง ๆ แล้วมันจะดูน่ารัก เนื่องจากร่างกายที่ใหญ่โตราวกับลูกบอล และทั่วทั้งตัวปกคลุมไปด้วยขนสีขาวยาวตั้งหิมะ แค่นิ้วเพียงเล็กน้อยร่างกายก็จะมีละอองประกายระยิบระยับราวกับดวงดาวนับไม่ถ้วนโปรยปรายลงมา มันค่อย ๆ เคลื่อนตัวมาข้างหน้าช้า ๆ ทำให้ละอองดาวตกสีเงินร่วงหล่นลงด้านหลังคล้ายดาวตกแต่แง้แต่มีลงบนพื้นดิน

หากมองแวบแรก จะดูไม่เหมือนอสูรร้ายแต่ดูคล้ายสัตว์อสูรเสียมากกว่า มองยังไงก็ดูไม่อันตรายขนาดนั้น ทั้งน่ารักทั้งชวนฝัน

คาดว่าหญิงสาวจำนวนไม่น้อยเมื่อเห็นมันแล้ว จะต้องรู้สึกอยากเอากลับไปเลี้ยงที่บ้านแน่นอน

แต่น่าเสียดายที่มันเป็นอสูรร้ายซึ่งพร้อมจะเล่นงานทั้งเด็กและผู้ใหญ่อย่างแท้จริง

แม้ว่าอสูรนิมิตจะมีรูปร่างน่ารัก แต่นิสัยของมันกลับดุร้ายและรุนแรง เมื่อถูกละอองสีเงินจากตัวมันเข้า หากจิตใจไม่แข็งแกร่งพอก็จะตกสู่ห้วงมายาทันที

และในห้วงมายานั้นจะต้องมีกับดักที่ทำให้ถึงแก่ชีวิตอยู่อย่างแน่นอน คนส่วนใหญ่ที่ไม่สามารถหาทางออก หากพวกเขาตายอยู่ภายในห้วงมายา ก็

เท่ากับพวกเขาตายในโลกจริง จากนั้นวิญญาณของพวกเขาจะถูกกักขังเอาไว้ โดยอสูรนิมิต เว้นเสียแต่จะมีวิญญาณดวงอื่นเข้ามาแทนที่ มิฉะนั้นพวกเขาจะไม่มีวันได้ไปเกิดใหม่

แม้การมีจิตใจที่มีมั่นคงแข็งแรงจะสามารถต้านทานละอองสีเงินได้ แต่มันก็ต้านทานได้ไม่นานนัก

สำหรับคนที่มีจิตใจแน่วแน่นมั่นคง เพียงแค่สัมผัสกับละอองสีเงินก็จะไม่หลงกลตกอยู่ในห้วงมายาแต่อย่างใด ทว่าก็ไม่สามารถหยุดยั้งมิให้อสูรร้ายโปรยดวงดาวปกคลุมร่าง ถ้าชนสี่ชาวฟูฟองนั้นลอยขึ้นมาแล้วละก็ ต่อให้คุณจะเป็นเทพเซียนก็ต้องตกอยู่ในห้วงมายาเช่นเดียวกัน

ถึงกระนั้นก็ยังพอมีวิธีที่จะทำให้ลายห้วงมายาอยู่บ้าง ฉูมู่วีนเป็นคนสร้างมันขึ้นมา ย่อมต้องรู้อยู่แล้วว่าจะทำลายภาพมายาได้อย่างไร

วิธีการนั้นง่ายมาก เพียงแค่ไม่เชื่อ ไม่ว่าจะเห็นสิ่งใด ขอเพียงเลือกที่จะไม่เชื่อก็พอ

หากไม่ถล่ำลิกเข้าไป ก็จะไม่ถูกจับเป็นเชลย แต่ภาพมายาที่เห็นนั้นก็มาจากจิตใต้สำนึก มันทำได้ง่ายขนาดนั้นเสียที่ไหนกันแล้ว

ขณะที่ฉูมู่วีนปะทะเข้ากับละอองสีเงินที่มากมายจนนับไม่ถ้วนก็เป็นไปตามคาด เมื่อเขาลืมตาขึ้นอีกครั้งก็พบว่าสถานที่ได้เปลี่ยนไปแล้ว ไม่ใช่สนามรบแห่งแล้งอีกต่อไป แต่เป็นเมืองที่อีกทีก็ครึกโครมและเต็มไปด้วยตึกสูงระฟ้า

เกือบยี่สิบปีแล้วที่จากโลกจริงมา พอได้เห็นแบบนี้อีกครั้งก็กลับรู้สึกว่ามันไม่ได้มีอยู่จริง

ภาพมายานี้ดูจะหยาบเกินไปหน่อยนะ...ฉูมู่วีนค่อนข้างเคยอยู่ในใจ

ราวกับว่าเขาได้กลับไปยังวันที่เกิดเรื่องในวันนั้น หลังจากอาบน้ำเสร็จและวางสายโทรศัพท์ ก็ออกไปพร้อมกับกุญแจรถวางนีกถึงเรื่องสนุกสุดเหวี่ยงบนเตียงกับเด็กผู้ชายที่ชื่อเสี่ยวซงในยามค่ำคืน

ในภาพมายาเขาไม่ได้ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ รถค่อยๆ แล่นไปเรื่อยๆ ก่อนข้ามสะพาน และมาถึงยังร้านอาหารมิชลินสตาร์สามดาวตรงย่านใจกลางเมือง

เขาลงจากรถและกำลังจะเข้าไปข้างใน แต่กลับได้ยินเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นซะก่อน

ฉู่มู่อวี่นเริ่มฉงนเล็กน้อย ว่าภาพมายนี้อาจต้องการจะ ‘หลอกลวง’ อะไรเขากันแน่

พอเขารับโทรศัพท์ก็ได้ยินเสียงที่ไพเราะเป็นพิเศษดังออกมา เห็นได้ชัดว่าน้ำเสียงนั้นมันไม่ค่อยคล้ายเสียงซงลักเท่าไร แต่เป็นชื่อของเสียงซงที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอโทรศัพท์

“พี่ฉู่ ตรงมาที่โรงแรมเลยได้ไหมครับ”

จังหวะนี้คือจะไม่กินข้าวกินปลาแต่จะเริ่มเลยอย่างนั้นหรือ
พูดตามตรง... นี่ทำให้ฉู่มู่อวี่นใจสั่นไม่น้อย หลังจากอดกลั้นมานานกว่าสิบปี เขาเกือบลืมไปหมดแล้วว่าการได้สนุกสุดเหวี่ยงมันมีรสชาติอย่างไร

ยิ่งงี้ก็ตามน้ำไปก่อนแล้วกัน ทุกภาพมลายจะมีกุญแจสำคัญอยู่จุดหนึ่ง ขอเพียงคว้ามันมาได้ในตอนสุดท้าย ก็จะไม่ถูกกลืนกินหายไป

ถึงอย่างไรมันก็เป็นเรื่องโกหกอยู่แล้ว ไม่กินข้าวก็ไม่ต้องกิน ฉู่มู่อวี่นตอบตกลง “ได้สิ ฉันจะไปหานาย”

เสียงที่ปลายสายของโทรศัพท์เบามาก และน้ำเสียงที่ส่งผ่านลำโพงมา ดูเชื่อกันเป็นพิเศษ “ถ้าทางผมมีอะไรพิเศษเล็กๆ น้อยๆ พี่ฉู่จะโอเคไหม”

“โอ้ว?” ฉู่มู่อวี่นหิบบนหรือออกจากกระเป๋ า แถมยังได้สัมผัสกับสิ่งนี้อีกครั้งซะด้วย การเข้ามาในภาพมายนี้อันไม่ได้เปล่าประโยชน์ไปเสียทีเดียว เขาจุดบุหรี่ก่อนคาบเอาไว้ในปากแล้วถามว่า “พิเศษยังงี้”

“ผมมีเพื่อนมาด้วยอีกคน”

ฉู่มู่อวี่นกระตุกมุมปากขึ้นน้อยๆ “จะทำด้วยกันหรือ”

น้ำเสียงนั้นช่างยั่วเย้ากันซะเหลือเกิน “ได้ไหมครับ”

ฉู่มู่อวี่นแอบหัวนี้หววนิดหน่อยแล้วละ บ้าจริง เจ้าสุรนิมิตนี้รู้จักการกระตุ้นคนจริงๆ

เขาสูบบนบุรีเข้าไปเฮือกใหญ่ และตอบกลับไปอย่างสบายๆ “เอาสิ”

“เยี่ยมเลยครับ ผมจะรอพี่ฉู่มานะครับ”

“อืม” ฉู่มู่อวี่นตอบกลับ แล้วหมุนตัวออกจากร้านอาหาร เขาก้าวขึ้นรถและเหยียบคันเร่ง

ฉู่มู่อวี่นจองโรงแรมเอาไว้ตั้งนานแล้ว

จู่โจมวันมีเงินเยอะมาก ชนิดที่ว่าใช้คนเดียวอย่างไรก็ไม่มียอดหมด เพราะฉะนั้นเขาถึงได้กลายเป็นคนที่ใช้เงินมือเติบมาแต่ไหนแต่ไร ไม่ว่าจะอาหารการกิน เสื้อผ้า ที่พักจะต้องเป็นสิ่งที่ดีที่สุด การนัดคุนอนก็ไม่เช่นนัดแบบขอไปที แม้เขาจะไม่เคยพาใครกลับบ้าน แต่การเสียเงินแปดพันหรือหมื่นหนึ่งไปกับค่าที่พักแค่คืนเดียว ไม่ได้ทำให้เขาขมวดคิ้วแม้แต่บ่อย

จู่โจมวันฝากกุญแจรถไว้กับคนเฝ้าประตู จากนั้นก็เดินผ่านห้องโถงใหญ่ แล้วเข้าลิฟต์ไป

อีกไม่นานห้องฟ้าถึงจะมีดี ตามหลักแล้วนี่ยังไม่ใช้เวลามาทำเรื่องอย่างว่า แต่ที่นี้เป็นเพียงแค่ภาพมายา แล้วจะต้องสนหลักการอีกทำไม

จู่โจมวันออกจากลิฟต์แล้วรุดการ์ดตรงประตูก่อนเดินเข้าห้อง

เขาถอดเสื้อคลุมออกแล้วปลดกระดุมคอเสื้อ ก่อนเรียกด้วยเสียงเบาๆ “เสี่ยวซง?”

ประตูห้องน้ำที่ถูกเปิดออกมา คล้ายเป็นการตอบรับคำเรียกขาน ท่ามกลางไอน้ำที่สลัวๆ มีเงาร่างหนึ่งค่อยๆ ปรากฏชัดเจนนขึ้นเรื่อยๆ

จู่โจมวันจ้องมองไปทางนั้น รอให้ละอองน้ำจางหายไป หลังจากเขามองเห็นอย่างชัดเจนก็ต้องตะลึงไปชั่วครู่

ที่ยืนอยู่บนพรมผืนยาวคือบุรุษร่างสูงผู้หนึ่ง เขามีผมยาวราวกับน้ำตก นัยน์ตาสีเทาอ่อน ผิวนุ่มนวลคล้ายกลีบดอกไม้ กับใบหน้าที่ละเอียดยดงามจนทำให้ผู้คนต้องตกตะลึง

เขาเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ร่างกายท่อนบนของเขาเปลือยเปล่า ลำคอยาวระหงกับกระดูกไหปลาร้าสุดแสนเช็กซี ไทน์จะยังมีแผงหน้าอกและกล้ามเนื้อที่ดูแข็งแรงจนเกินจริงนั่นอีก...ข้างเป็นร่างกายที่สมบูรณ์แบบจริงๆ

จู่โจมวันเคยจูบเรือนร่างนี้มาหลายปีแล้ว ดังนั้นเขาจึงรู้ว่า ใต้ผ้าขนหนูผืนนั้นจะมีภาพที่ปลุกเร้าความปรารถนาขนาดไหน

เสี่ยวซงกลับกลายเป็นมั่วจิวเส้าไปซะแล้ว...

อสูรมิตินี้เจ้าเล่ห์ไม่เบาเลยจริงๆ!

จู่โจมวันกลืนน้ำลายจนลูกกระเดือกขยับขึ้นลง เขาเดินไปข้างหน้าแล้วดึงมือมั่วจิวเส้าเข้ามา จากนั้นก็บิดขี้จูปที่ร้อนแรงลงบนริมฝีปากที่เป็ยกขึ้นของ

อีกฝ่าย

เมื่อได้อยู่ในร่างเดิม ทำให้ส่วนสูงของฉู่มู่อวีนกับมั่วจิวเสาอยู่ในระดับที่พอๆ กัน ร่างกายก็เต็มไปด้วยพลังกำลังคล้ายๆ กัน เซ็กซีเยี้ยววนเหมือนกัน ร้อนแรงไม่ต่างกัน ไม่น่าเชื่อว่าด้วยร่างกายที่ทัดเทียมกันนี้ พอสอดประสานกัน กลับทำให้เกิดประกายไฟที่รุนแรงจนน่าประหลาดใจ ลูกใหม่เฝ้าบรรยายภาคโดยรอบให้สูงขึ้นภายในพริบตา

ฉู่มู่อวีนไม่เคยเผยธาตุแท้ต่อหน้ามั่วจิวเสามาก่อน

แต่เรื่องที่เขายากขย่มอีกฝ่ายใจแทบขาดมาตั้งแต่ไหนแต่ไรนั้นไม่เคยเปลี่ยน

ฉู่มู่อวีนพอจะเดาแผนการของอสูรนิมิตออกแล้ว แต่ก็ยังไม่ค่อยแน่ใจสักเท่าไร

เปลี่ยนร่างเป็นมั่วจิวเสาออกมาช่วยวนเขาแบบนี้ ช่างรู้จักเล่นกับจิตใจคนให้คณยุบยิบจนไม่สามารถยับยั้งซึ่งใจได้จริงๆ

แม้ฉู่มู่อวีนจะไม่ตกหลุมพรางของอสูรร้ายตนนี้ แต่เขาก็ไม่ได้ปิดกั้นตัวเองจากการเปลือยเปลือยไปกับมันชั่วคราว

หลังจากอดอยากมานานถึงเจ็ดปี ฉู่มู่อวีนจึงโหยหารสชาติอันหอมหวานเช่นนี้เหลือเกิน แม้ว่ามันจะเป็นแค่ของปลอม แต่มันก็ทำให้รู้สึกดีมากๆ จริงๆ

แต่เห็นได้ชัดว่าท่านประธานฉู่มู่ของเราประเมินความสามารถของอสูรนิมิตต่ำเกินไป

ขณะที่เขากำลังจับกับมั่วจิวเสาอย่างดูดีเต็มจนแทบแยกจากกันไม่ได้ ก็มีเสียงเย็นเยือกดังมาจากทางด้านหลังของเขา “เสี่ยวอวีน เจ้ายังคงรักเขาไม่เคยเปลี่ยนจริงๆ สิเนะ”

ฉู่มู่อวีนชะงักไปครู่หนึ่ง

สมองของเขาแล่นเร็วจี๊ ภาพการโทร.คุยกันอย่างก่อนหน้านั้นปรากฏขึ้นมาในความคิด

“ผมมีเพื่อนมาด้วยอีกคน”

“จะทำด้วยกันหรือ”

“ได้ไหมครับ”

“เฮาสี”

บ้าจริง!

ไม่ต้องแปลกใจเลยที่จุ่มู่อวินจะหันไปเห็นเยียนเงินที่มีผมสีดำและนัยน์ตาสีม่วง

เขาสวมชุดคลุมนอนสีดำที่ตัดเย็บอย่างประณีต เมื่อเทียบกับผ้าไหมแท้เนื้อดีที่ดำเข้มราวกับหมึก ยิ่งขับให้ผิวของเขาดูขาวมากยิ่งขึ้น

ม่านหมอกในดวงตาสีม่วงอันเป็นเอกลักษณ์ของเขา กับรอยยิ้มเลือดเย็นปรากฏอยู่ที่มุมปากซึ่งกำลังยกขึ้นเล็กน้อย หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นรอยยิ้มแบบที่ไม่แยแสสิ่งใด ไม่มีอะไรเป็นเรื่องใหญ่ หรือจะบอกว่...น่าเอากันแน่!

จุ่มู่อวินสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ

เยียนเงินเดินเข้ามา แล้วบรรจงจุมพิตเขา

เมื่อเจอคิษย์พีคิษย์น้องสองคนจุ่มู่อวินเข้ามาพร้อมกันแบบนี้ มีหน้าซำพวกเขาทั้งคู่ยังเป็นฝ่ายรับชะด้วย

จุ่มู่อวินรู้สึกว่ตัวเองกำลังตกอยู่ในอันตราย